

VARPELIS

LINKUVOS GIMNAZIJOS LAIKRAŠTIS 2008 spalio Nr. 41 Leidžiamas nuo 2000m.

*Brangūs esami ir buvę mokiniai ir mokytojai,
Laikas atpūtė pas mus garbingą jubiliejinę
Gimnazijos 90 - mečio sukaktį. Kokia graži, svarbi, brangi ši šventė mums
visiems! Mūsų mokslo šventovė pašaukta ugdyti jaunas širdis, nuausti joms
kelio juostą iš doros bei išminties...*

*Tad būkite laimingi, mokiniai, stovėdami prie gėrio slenksčio!
Mokytojai, būkite savo mokiniams tikrieji dvasiniai vedliai, veskite juos į
pažinimą, tiesą ir gerį, nepavarkite skleisdami širdies gerumą!
Laimės ir sėkmės visiems šventės proga!*

Jubiliejus

*Ant lentos mes rašėm pirmą raidę,
Iš knygutės mokėmės skaityt.
Čia dainavom, šokome ir piešėm
Ir kas dieną žengėm vis pirmyn.*

*Vakar rudenei aš sutikus,
Ją paklausiau: „Ką neši krepšy?“
- Pyragaitį jums, mažiems vaikeliams,
Nes girdėjau – šventė jau arti.*

*Devyniasdešimt metų mūs mokyklai –
Šią šventę švęsime visi:
Čia mokėsi tėveliai ir mamytės...
Ir mes, ir jie sugrįšim čia nesyk.*

Emilija Pukevičiūtė, 3b klase

Interviu su gimnazijos direktoriumi Vaclovu Stapušaičiu

1. Gerbiamas Direktoriau, kaip sekasi rūpintis gimnazijos grove?

Linkuvoje dirbu jau septyneri metai. Per tą laiką daug kas padaryta kuriant gimnazijos įvaizdį: pakeista grindų danga, atnaujinta nemažai kabinetų, fojė, įrengtas informacinis centras, į kitas patalpas perkeltas mokyklos muziejus, sutvarkyta valgykla, šokių salytė, ruošiamasi rekonstruoti katilinę, kai kurie kabinetai aprūpinti naujais baldais, kompiuteriais. Man patinka, kad jūs, mokiniai, pastebite pokyčius, negadinate to, kas sukurta.

2. Kaip vertinate gimnazistus ir šiemetinės laidos abiturientus?

Daugiausia rūpesčių kelia žemesniųjų klasių mokiniai, bet gimnazistai jau supranta savo pareigas, pasikeičia į gerąją pusę. Ši abiturientų laida taip pat. Didelių sunkumų kol kas nematau.

3. Ką manote apie mokytojo profesiją?

Manau, kad pedagogui būtinas pašaukimas. Gali būti puikus savo dalyko žinovas, bet reikia mokėti tas žinias suprantamai perteikti, gebėti sudominti, įgyti patirtį... Matome, kaip sunku būna pradėti jauniems specialistams.

4. Ko šiandien, šventės dieną, palinkėtumėte buvusiems ir dabartiniams mokiniams?

Dabartiniams moksleiviams reikėtų pasimokyti iš buvusiųjų pagarbos ir pasididžiavimo savo gimnazija. Bendraudamas su vyresniosios kartos linkuviais pats patyriau, koks taurus ir gražus mylintis gimtąjį kraštą žmogus! Laimės, džiaugsmo, svajonių ir troškimų išsipildymo visiems visiems!

Dėkui.

Kalbino abiturientė Julija Paleškevičiūtė

Mokytojų diena

Kaip jau įprasta, Mokytojų dieną gimnazijoje savivaliauja (mokytojauja) dvyliktokai. Jiems tenka tikrai nemaža atsakomybė susikalbėti su mažesniaisiais, kurie visokiais būdais stengiasi neklusyti savo naujųjų mokytojų.

Taip pat tradicija, kad keletas dvyliktokų šią dieną turi užimti mokytojus. Taigi, šiais metais mes, penki 85-osios laidos abiturientai (Dovilė, Raimonda, Rūta, Vaiva, Algirdas), ėmėmės šios nelengvos užduoties: po sveikinimo žodžio mokytojams organizavome renginuką aktų salėje.

Pirmiausia skaitėme auklėtinių sveikinimus bei eilėraštkus, sukurtus apie mokytojus. Buvo linksma jų klausytis. Po to davėme keletą užduočių, kurių metu mokytojai prieš vieni kitus, bandė atspėti, koks mokytojas pavaizduotas piešinyje. Taip pat rodė savo talentus dainuodami, vaidindami, pasakodami, kodėl pasirinko mokytojo profesiją ir pan. Be to, buvo labai linksma pasiklausyti pačių mokytojų kurtų eilių iš tam tikrų žodžių.

Na, o viso mūsų Mokytojų dienos renginio kulminacija – „Aukštinė baranka“, kurios metu teikėme pedagogams nominacijas bei apdovanojimus. Taigi, šių metų nominantais tapo: Marytė Pališkienė – „Mis garbanėlė“, Bernadeta Dičpetrienė – „Mados ekspertas“, Darius Baškys – „Metų atradimas“, Angelė Zalunskienė – „Metų posakis“ („Pykit, nepykit, bet yra, kaip yra“), Aldona Ašmonavičienė – „Metų balsas“, Daiva Čėsnaite – „Metų automobilis“ (Mazda 323), Nijolė Mikalajūnienė – „Metų „Smailas“, Aldona Bučaitė – „Miklusis liežuvėlis“, Vida Kilčiauskienė – „Metų dėsnis“ bei gimnazijos direktorius Vaclovas Stapušaitis – „Metų pavyzdys“.

Tikimės, kad ši mūsų mokyklos ilgametė tradicija gyvuos dar ilgai ilgai.

Šiemetinė Mokytojų diena Rundalės pilyje

Abiturientė Vaiva Ožiūnaitė, 4g

Kodėl verta mokytis prancūzų kalbos?

Jau žiemos pradžioje prancūzų kalbos mokytoja R. Stapušaitienė gavo sąrašą moksleivių, kurie vasarą ketina atvykti į Lietuvą. Iškart buvo planuota, jog prancūzai viešės savaitę ir apsistotų šeimoje kartu leis laiką: pas Deimantę Strockytę – mergaitę Ocène su tėčiu Eric, pas Ievą Šonkevičiūtę – Anne, jos sesutė Claire, brolis Steven ir jų tėtis Sylvain. Na ir dar viena šeima: tėtis Jean, mama Marbouba ir jų dukra Mélissa – pas Ievą Kurmytę, kurios susirašinėjimo draugas Arnaud kartu su kitais prancūzais į Lietuvą neskrido.

Prancūzai į Linkuvą atvyko liepos 12 dieną vėlai vakare. Tad stovėdami šeštadienio vidurnaktį prie mokyklos, mašinų aikštelėje, nekantriai laukėme vėluojančių svečių. Visus kankino nerimas, kaip teks kartu gyventi su žmonėmis iš svetur. Tik štai švysteli automobilio šviesos ir netrukus iš mokyklinio autobusiuko išlipa dešimtis svetimšalių. Stovime pasimetę: ką daryti, ką sakyti, bet jie patys drąsiai prieina prie mūsų, pakšteli į vieną, į kitą žandą (prancūziškai) ir mandagiai pasisveikina. Visi iš naujo susipažįstame ir atskirai su savo šeimomis patraukiame į namus. Juose kilo mažytė sumaištis, pasimiršo visi prancūziški žodžiai, vaikai angliškai nešneka, tik kai kurie tėvai truputį. Pavalgę dar ilgai sėdėjome prie stalo bandydami vieni kitus pažinti.

Kėlėmės ankstų sekmadienio rytą, nes svečių laukė kelionė į Rygą. Iš mūsų važiavo Deimantė, nes tik ji tuo metu turėjo pasą. Kartu vyko pakruojietė Gintarė, kuri Vilniuje studijuoja prancūzų kalbos filologiją ir ketina tapti vertėja, o nuo Šiaulių prisijungė ir gidė. Latvijoje aplankėme Rygą, mašinų muziejų, Rundalės pilį bei Lido parką. Buvo tikrai puiki diena.

Pirmadienį svečiai susipažino su Linkuva. Iš pradžių prancūzams buvo pristatyta mūsų mokykla, vėliau vyko priėmimas seniūnijoje ir, padarę bendras nuotraukas, patraukėme į bažnyčią. Vargonininkas A.Šešėika mums pagrojo keletą gražių kūrinių. Vakare, kol tėvai buvo užsiėmę savais reikalais, išėjome į parką. Į namus parsiradome tik po kelių valandų ir pavakarieniavę kritome į lovas.

Antradienis – šeimos diena. Visi patraukė kas kur buvo sugalvoję. Abiejų Ievų šeimos laiką leido kartu, o Deimantė su šeimyna keliavo atskirai, tačiau visi aplankė Kryžių kalną. Tai išties įspūdinga vieta, kuri sužavi visus atvykusius iš svetur. Vieni lankė muziejus, Pakruojo dvarą, pietavo Šeduvos malūne, kur susitiko ir direktorių su žmona bei vaikų mokytoju Jean Louis iš Prancūzijos. Kiti dieną leido Vilniaus ledo arenoje, „Žarijoje“... Vakarieniavome visi Ievos namuose. Kieme kepėme šašlykus, dešreles, žaidėme badmintoną, laktėme, siutome ir šūkavome po kaimynų langais iki pat sutemos, o viduje vakarieniavo suaugusieji susėdę prie vieno stalo... Nepamirštas vakaras, po kurio laukė ilga diena.

Klaipėdoje keltu persikėlėme į Kuršių Neriją ir pirmiausia pasiekėme Juodkrantę, kur palikome daiktus nakvynei, o pietavome didžiajame laive. Po to važiavome į Nidą, kur vaikščiojome po kopas, grožėjomės Neringos vaizdais, užsukome į Tomo Mano sodybą...

Kitą dieną grįžome į namus. Dar spėjome išsprukti į miestelį, pavaikštinėti ir išvysti jau prasidėjusios Škapliernos renginių.

Paskutinė diena, penktadienis, skirtas Biržų kraštui. Aplankėme „Karvės olą“, alaus daryklą, kur svečiai buvo pavadžioti po įvairius gamyklos kampelius bei pavaišinti įvairių rūšių lietuvišku alumi. Tai ne jų tradicinis šampanas ar vynas, tai alus, geriamas prie įvairių užkandžių. Iš alaus daryklos patraukėme tiesiai į Biržų pilį, kur buvome supažindinti su naminio alaus gamtinimo būdu bei senomis lietuviškomis tradicijomis. Suaugusieji buvo pavaišinti alumi, o vaikai - gira ir juoda duona bei naminium sūriu. Grįžę į namus sėdome prie bendro stalo paskutinės vakarienės. Atsidėkodami už lauktuves, svečiams taipogi pridėjome didelį maišą lietuviškų gaminių.

Atsikėlę ir papusryčiavę paskutinį kartą, prancūzai patraukė į Vilnių, į oro uostą. Mes - jų susirašinėjimo draugai - važiavome kartu. Buvo skaudu su jais skirtis, bet mintis, jog galbūt susitiksimė jau kitą vasarą Prancūzijoje, išties guodė ir kėlė šypsena. O dar labiau pradžiugino paskutiniai jaunojo Steven ištarti žodžiai: „Myliu Lietuvą“.

Tad tokie įspūdžiai ir patirti išgyvenimai tikrai skatina mokytis kalbos, kaskart išmokti vis daugiau...suprasti viską, ką sako kiti, ir pačiam sugebėti laisvai kalbėti. Taigi dabar bus dar didesnis stimulus mokytis prancūzų kalbos, kai žinome, jog yra žmonės, kurie nori iš mūsų kuo daugiau išgirsti.

Ieva Kurmytė ir Deimantė Strockytė 2gc

Nelengvi klausimai

Kai žvelgi iš laiko nuotolio į kurią nors praeities reiškinį, gyvenimo detalės išnyksta, ryškėja tik esmės. Linkuvos gimnazija, kurioje mokiausi ir mokiau, man visuomet kėlė ir kelia ne vieną problemine mintį: kas ji buvo mūsų kartai, ką ji reiškė mūsų kiekvieno individualiam likimui, kokie buvo ir liko jos galios perimetrai, koks jos ateities idealas brėžiasi dabarties fone?...

Pabandyčiau į vieną kitą tų klausimų atsakyti.

Mokykla - visų pirma, tai mokytojas ir mokinys. Jų interesų, veiklos tikslų, metodų santykio realizavimas. Kas

Abiturientų išleistuvės 2007m. Mokytoja S.Lovčkaitė su aktoriumi

buvo, yra ir turėtų būti mokytojas, mokinys, kad visuomenė sulauktų trokštamo ar bent pageidaujamo rezultato? Mokytojas – asmenybė. Ne tik aukšto intelekto savos mokslo srities žinovas, puikiai valdantis metodikas ir psichologines situacijas pedagogas, ne tik jautrus, jaunam žmogui artimas asmuo, bet dar ir filosofiškai žvelgiantis į to jauno žmogaus ateitį ir savo pasirinkto kelio atsakomybę: ką aš ugdu? Savo paties „antrininką“ ar einantįjį savitu keliu, išmokusį čia, mokyklos suole, išžvelgti savo galimybes, kūrybinius ieškojimus, pasauliui atvirą, jam išsipareigojusį, tačiau atsparų jo manipuliacijoms žmogų, kuriam neišvengiamai teks susidurti su jo iššūkiais? Ar išlaikys jis tą egzaminą,

žymia dalimi priklausys ir nuo mokyklos. Taigi vertybių skalė, jomis grindžiamo gyvenimo galimybės, visos alternatyvos – tam, kuriam sutikai būti mokytoju, auklėtoju, vyresniuoju draugu. Nelengvas šios profesijos pasirinkimas, jam neužtenka tik emocinio nusiteikimo. Reikia tolimųjų išvalgų.

Kokie buvo mano mokytojai (kokie mes buvom – ne mums spręsti) tais kritiškais gyvenimo lūžių metais, kai ne tik socialinis, fizinis, politinis, bet ir dvasinis smurtas buvo primestas kaip neišvengiama būtinybė tiek mokiniui, tiek mokytojui? Beveik visi mūsų mokytojai buvo tie, kuriais tikėjom ir pasitikėjom. To užteko, kad turėtume į ką remtis pačiais kritiškiausiais momentais. Gal nebuvo jie tobuli pedagogai, metodikų žinovai ar ypač išvalgūs psichologai, bet ir jie, ir mes žvelgėme viena kryptimi – prieš išdavystę ir degeneraciją, okupantų primestą prievartą ir melą, žmogaus orumą žeminančią svetimą ideologiją. Iš jų perėmėme atsakomybę ne tik už savo veiksmus, bet ir už tautos kultūrą, tėvynės likimą, žmogaus sąžinės grynumą be jokių kompromisų ir – visiems laikams. Ar išlaikėme tą tylųjį priesaką – kitas dalykas. Svarbu, kad jį buvome gavę. Ir už jį – vertingiausią mūsų gimnazijos dovaną – ačiū Jiems!

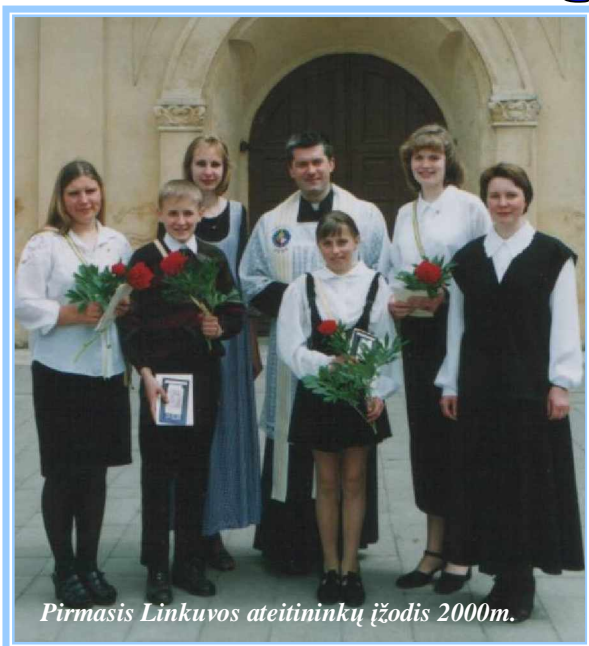
Kokie buvome mokiniai? Veržlūs, kategoriški, nepakantūs vergiškumui, jauni ir kartais patrakę, ir kūrybingi. O kartu plėšomi laiko vėtrų, anksti subrendę naštai, kuri buvo pernelyg sunki jauniems pečiams. Laimėję ir, deja, kartais pralaimėję gyvenimo grumtynėse.

Kokią jį, mokinį, norėtūsi matyti šiandien, ateityje? Pirmiausia žmogų, turintį aiškų, moralinėmis vertybėmis pagrįstą tikslą. Turėdamas tikslą, surandi ir kelią į jį. Dar: būsimą aukštos savimonės ir savigarbos asmenybę, reiklią sau ir kitiems; labai žingeidų naujovėms, bet mokantį vertinti savo šaknis, kurios visada maitino ir maitins žmogų pasaulio sausrose ir speiguose. Jokie pinigai, jokia valdžia, galia ar pramogų industrija negali užpildyti dvasios tuštumos, veltui save apgaudinėtume trumpalaikėm pergalėm gyvenimo lenktynėse. Vis tiek ateina laikas, kai lieki tuščiomis rankomis. Svarbu, kad neištuštėtų širdis.

Ar mokykla šiandien pajėgi sukurti tokį „duetą“ – Mokytoją ir Mokinį? Manau, taip, yra galimybės: laisva tauta ir žodis, tūkstantmetės kultūros palikimas, dar galutinai neišsibėgijusi į svetimus kraštus jaunystė. Reikia tik geros valios ir išminties tų, kurie imasi atsakomybės už tautos ateitį. Neužtenka tik pakaitalio mokyklos sistemą. Reikia daug ką keisti ugdymo ir mokymo turinyje, visuose kultūros baruose, stiprinant visų atsakomybę už ateitį, kurios daigai ir auginami mokyklos dirvoje. Kokią ją, Lietuvos ateitį, pasitiks Linkuvos gimnazija būsimame savojo šimtmečio minėjime? Ar galės pakartoti andai, prieš gerą dvidešimtmetį, pasakytus Pasaulio lietuvių bendruomenės pirmininko, buvusio mūsų gimnazijos auklėtinio Broniaus Nainio žodžius: „Už viską, kas esu ir ko pasiekiau gyvenime, esu dėkingas savo motinai ir Linkuvos gimnazijai“?

Stanislava Lovčkaitė, lietuvių k. ir literatūros mokytoja, ekspertė

Vienintelė organizacija gimnazijoje

Pirmasis Linkuvos ateitininkų įžodis 2000m.

Linkuvos ateitininkai praėjusių metų rugsėjo mėnesį sulaukė Ateitininkų federacijos pripažinimo ir oficialaus leidimo veikti ateitininkų vardu, kaip Šv. Elijo kuopa. Ateitininkų vardas Linkuvoje žinomas jau labai seniai. Ne viena dabartinių Linkuvos gimnazistų močiutė ar senelis mena tuos laikus, kai su dideliu užsidegimu lankydavo slaptus ateitininkų susirinkimus prieš karą, o ir komunizmo laikais valdžiai sunku buvo susidoroti su „užsispyrusiais“ linkuviečiais.

Nepriklausomybės metais ateitininkai vėl ėmė burtis. Nuo 1997 metų jiems vadovavo tikybos mokytoja Darata Šlušnytė. Kuopa buvo pavadinta „Žiburio“ vardu. Joje buvo 20 kandidatų ir 4 nariai, davę ateitininko įžodį.

Nuo 2003 metų Linkuvos ateitininkus globojo mokytoja Kristina Bernatonytė. Keitėsi kuopos pavadinimas. Dabar ji vadinasi Šv. Pranašo Elijo vardu. Šis vardas siejamas su Linkuvos bažnyčioje esančio varpo vardu ir Linkuvoje buvusiais vienuoliais karmelitais, kurie ypač garbino šį šventąjį pranašą. Pasirinktas vardas reiškia ir vaikų norą būti atvirais tiesai, išminčiai bei tikėjimui.

Žvelgiant į pastaruosius metus, lankančių kuopos užsiėmimus skaičius išlieka panašus, nors nariai šiek tiek keičiasi. Kasmet auga moksleivių sąmoningumas ir iniciatyva.

Nuo 2003 iki 2008 metų ateitininkai pastatė šešis vaidinimus religine tema. Juos rodė gimnazijos moksleiviams, Linkuvos žmonėms ir spec. internatinės mokyklos vaikams. Dalyvavo trijose vasaros stovyklose. Palaiko ryšius su gėriui, buria panašių įsitikinimų draugus, moko juos organizuotos ir prasmingos veiklos.

Tikybos mokytoja Darata Šlušnytė

Ištraukos iš 90-mečio konferencijos „Gimnazija praeityje ir dabar“

Laineda Badaraitė ir Dominyka Samavičiūtė, 1ga. „Aukštosios akimirkos“ mokytojo darbe“.

Mokytoja B. Drilingienė prisimena savo darbo pradžią: „Turėjome sodininkystės skyrių – mokėmės skiepyti vaismedžius. Sutvarkėme gėlyną. Tai buvo ilga, per visą sklypą besitęsianti gėlių juosta. Iš abiejų pusių – takai. Pagrindiniame gėlyne daug raudonų rožių ir baltų bijūnų (pinavijų), gėlyno kraštuose siauralapiai svogūnėliai, kurie žydėdavo alyvine spalva tuo pačiu metu, kai žydi bijūnai. Būdavo nuostabus reginys. Kartą apie 1970m. pro daržą ėjo grupė turistų iš Maskvos. Pasiprašė, kad čia nori nusifotografuoti, nusifilmuoti. O apie daržą pasakė: „Kaip botanikos sode“. Šie žodžiai buvo puikiausias mano darbo įvertinimas. To daržo dabar nei ženkle nematyti. Jo vietoje pastatyta katilinė, kai buvo statomas mokyklos priestatas. Buvusį daržą matau savo akyse, prisimenu labai darbščias mergaites ir berniukus. Man dabar neaišku, kodėl daržo (jis buvo įrengtas kitoje vietoje) atsisakyta. Mano supratimu, darbas darže duoda praktinės naudos, ruošia gyvenimui.“

Ieva Šonkevičiūtė, 1ga. „Gražiausi mokinių prisiminimai apie mokyklinius metus“.

LXXXIV laidos mokinė Simona Šaknevičiūtė teigia: „Mokykla manje dar gyva. Su savo mielu šurmuliu pertraukų metu, su knibždančia minia ant laiptų, garuojančiu arbatos puodeliu ant stalo ir cinamonine bandele. Daugybė mielų smulkmenų dar piešia mano atmintyje tikrovišką mokyklos vaizdą“.

Ir vis dėlto viena akimirka dabar man ypatingai svarbi. Buvo išleistuvių vakaras. Nuotaika nepapratai džiaugsminga, pakili. Staiga su draugėmis nusispyrėme aukštakulnius batelius, vaikinai išsivadavo iš švarkų ir mes visi it maži vaikai, susikibę už rankų, skriejome mokyklos koridoriais. Mes lėkėme jauni, laimingi ir dėkingi mokyklai, kad mus žmonėmis užaugino. Viską prisimenam su jaunatvišku entuziazmu ir meile. Atmintyje lengvai atgyja vaizdai ir garsai. Mokykla mumyse dar gyva.

Irma Ašmenavičiūtė, 2gb. „Aukštosios akimirkos“ mokytojo darbe“.

Buvo mokyklos 80-ečio jubiliejus. Iš kabineto su savo klasės draugais patraukėme į salę. Laiptais atbilda buvę mano pirmieji auklėtiniai. Nespėjau susigaudyti kas kur, o Jonas staiga priklaupė ant vieno kelio, ištraukė puokštę gėlių: „Nuo mūsų – Jums.“ Iš to epizodo prisimenu tik savo bendraklasių akis! Ir tada, kai buvo beviltiškai sunku ar beprasmiška begalvoti: „Kartais ir mums, mokytojams, išmuša žvaigždžių valanda“ (lietuvių kalbos mokytojos B. Deveikienės atsiminimai).

„Nepakartojama mano pirmoji laida, kurią užsiauginau nuo penktos klasės. Buvo vasario mėnuo, sniego daug, o maniškiai pabėgo iš anglų kalbos pamokos. Sužinojau, kad jie vaikų darželyje ant sūpynių sėdi, tai ir išlėkiau su basutėmis per sniegą jų atsivaryti į pamoką. Dar ir po 10 metų per susitikimą jie juokėsi, kad auklėtoja bėgo per sniegą kaip ragana „nepalikdama pėdų“ (matematikos mokytoja Laima Ožiūnienė)

„Skausmingas įvykis prieš pat spektaklį E. Mareckaitės „Eglės namai“. Du artistai netyčia išdykaudami ir laukdami spektaklio pradžios susistumdė ir vienam perkirto lūpą. Iškilminga dalis jau prasidėjusi. Direktorius A. Dičpetris kalba ir kalba... Jau visiems nusibodo. Bet juk susirinkusieji nežino, kad per tą laiką, kol Direktorius priverstinai kalba (ir kaip jis turėjo ką pasakyti), Audrius, nukentėjęs, buvo nuvežtas į Pakruojį, jam susiūta prakirsta lūpa ir spėta sugrįžti. Ką daryti? Ar įvyks spektaklis? Stoviu prieš gausiai susirinkusius žiūrovus ir bandau paaiškinti, kas nutiko – reikia mirtinos tylos, kad girdėtusi, ką šneka susižalojęs artistas. Spektaklis įvyksta. Mirtina tyla, o po spektaklio- aplodismentų jūra“ (lietuvių kalbos mokytoja Rasa Ašmenavičienė).

Tuštuma

Kiekvieną naktį vaikštau smėlio dykumoje. Toks nepakeliamas karštis, tokios neaprėpiamos platybės... ir nežinai, kur eiti. Eini, bet nieko nesutinki. Nesurandi namų, nes jie buvo tik iš smėlio.

Pabudęs jauti tik karštį, kaskart deginantį vis labiau, ir tikiesi, jog laiko smiltys užneš tuštybę...

Sima Banelytė, 2gc

* * *

Pieva, kopa, miškas

Baltas, švarus popieriaus lapas.
Nėra minčių, jos dingo kažkur toli toli,
Liko tik neviltis.

„Neviltis kaip juoda ant balto“.

Palikau tą eilę ant stalo,
vienišo, tuščio,

Kad ji ir stalas šviestų kaip viltis

Ir dingtų amžiams neviltis.

Justina Martišiūtė, 2ga

Jei tu siaustum kaip padūkęs vėjas,

Aš norėčiau pienės žiedu gimt –

Pūkeliu skraidintumei mane!

Jei tu būtum iš akmens nulietas,

Aš kaip rugiaveidė sužaliuočiau,

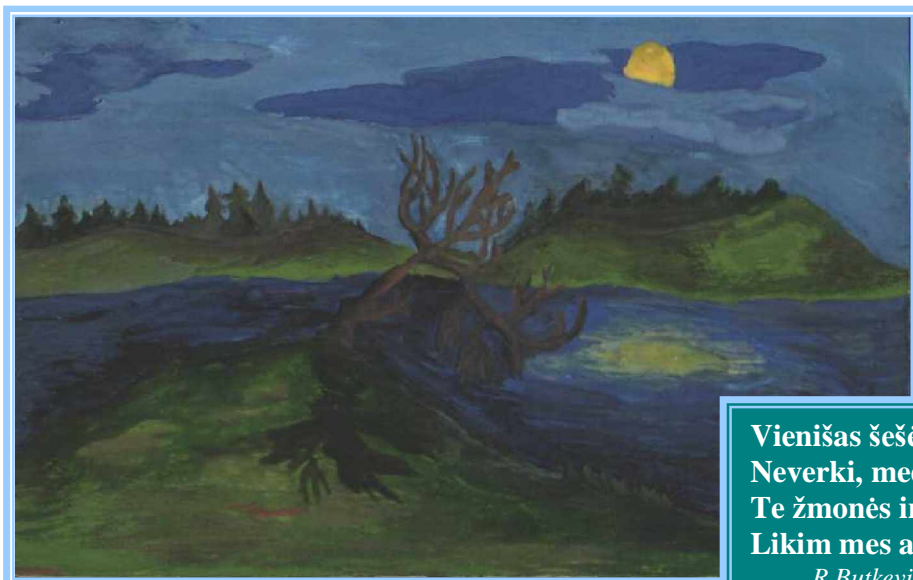
Tavoį šaltoj širdy keročiau.

Jei aš būčiau sausas miškas,-

Tu pabūk man gaisras! –

Aš tau šilagėle pražysiu.

Sigita Činčiūtė, 4ga

Vienišas šešelis nakty...
Neverki, medi, užmaršty!
Te žmonės ir pikti –
Likim mes abu šventi....

R. Butkevičiūtė, 1992m.

Aš gyvenu
Aš gyvenu tarp rūtų ir lelijų,
Tarp knygų ir svajonių gyvenu.
Kokia laiminga aš, kai obelys atgyja
Ir kai pavasario nakty tylu tylu....

Aš gyvenu viena. Svajonės mano šviesios
Ir tokios skaidrios – kaip pavasario lietus.
Vaikystė bėga vis tolyn, ir mano jaunos
dienos
Prabėgs balkšvu palaukės takeliu.

Bet aš laiminga: mano vėjas, mano saulė,
Žali miškai, padangė mėlyna –
Tai tu – visam visam pasauly
Gražiausia mano žemė – Lietuva!

Ak, kokios geros mano ramios dienos –
Beržai aplinkui, pievos ir dangus...
Gyvenimas man duotas tiktai vienas
Ir neapsakomai brangus.

Rita Builytė, 1976

Kur tu, paukšti?

Pakelk mane, o paukšti,
Į svaiginantį aukštį,
Kad galėčiau žvaigždes,
Tas gražiausias žvaigždes
Nuskint nuo dangaus
Ir paberti ant lauko plataus...
Šaukiau žiūrėdama į dangų,
Prašiau aš paukščio to gražaus,
Bet paukštis neatskrido...
Nepakėlė manęs į svaiginantį aukštį,
Negalėjau pasisupt ant senelio
mėnulio,
Nemokėjau nuskint iš aukštai
Aš žvaigždžių!

Jūratė Samušytė, 1993m.

Laimė

Pasigrobčiau iš dangaus neprasęs
Saulės spindulius linksmus,
Kad įžiebtų šypseną veide,
Laimę – plakančioj širdy...
Nuraškyčiau aš didžiausią žvaigždę
Ir laikyčiau ją savam delne,
Kad žerėtų mano akyse
Ir dangaus tamsiam skliaute...
Pasigaučiau aš gražiausią gėlę
Ir laikyčiau prie širdies,
Kad skambėtų tylūs žodžiai,
Skirti mylinčiom širdim.

Dovydas Jameljanov, 3gb

Šypsena

Su rudeniniais lapais raudonais
Nuspalvinkime saulę.
Tegul niūriom dienom rudens
Ji šildo dar pasaulį.
O savo šypsena veide
Sušildykime draugą.
Jam sunku, nesiseka –
Paguosk, ištieski ranką.
Ir nesvarbu, ar lietūs lis,
Ar šaltis bus, ar dargana –
Sušildykim pasaulį
Su savo šypsena.

Ingrida Demovaitė, 8a